

POHLED

ZE TMY

*Nikdo ho neviděl.
On však viděl všechno.*

GYTHA
LODGEOVÁ

HOST

Watching from the Dark © Gytha Lodge, 2020

Original English language edition

first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover design by Jon Kennedy / MJ

Cover image © Lee Avison / Trevillion Images

Translation © Johana Tkáčová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0853-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0854-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0855-6 (MobiPocket)

Prolog

Někde v domě se ozvalo cvaknutí a on ztuhl a s bušícím srdcem pohlédl na zavřené dveře. Bylo to od vchodu? Vešel někdo dovnitř?

Aidan natočil hlavu a čekal, jestli uslyší ještě něco. Krok. Šustivý pohyb.

Ale neslyšel nic. Byly to jen běžné zvuky domu, někde něco zapraskalo.

Pokusil se ze sebe trochu toho napětí vydechnout. Na tuhle chvíli se těšil celý týden. Výjimečně měl volno, nic ho neomezovalo a představoval si, že celý večer stráví se Zoe. Tak to ale samozřejmě nedopadlo. Má sice volno, ale Zoe měla svoje plány. Opět musí čekat na jedenáctou. Klasický otravný čtvrtek.

Místo aby se uvelebil na pohovce u filmu, skončil shrbený u počítače a hlídal na Skypu Zoeinu ikonu, aby nepromeškal chvíli, kdy si zapne počítač. Ikona ale zůstávala červená a on promarnil hodiny procházením zpráv a čtením článků.

Tolik večerů už strávil čekáním, než bude Zoe online. V polovině případů se zpozdila. Zpočátku kvůli tomu býval nevrlý, ale pak zjistil, že svou špatnou náladou v ní jen vzbuzuje vzdor. Potřebovala si připadat volná.

Musel se naučit přijmout fakt, že až ji uvidí, tak ji uvidí. Že není jediný, kdo je pořád v jednom kole.

V deset padesát dva Zoeina ikona zezelenala. Ve vteřině na ni klikl a připojil se.

Spojení naběhlo okamžitě a on se začal usmívat, ještě než se načetl obraz, na který čekal. Hned ale viděl, že Zoeina židle je prázdná. Zoe nebyla v záběru, jen na stěně se jako důkaz její přítomnosti pohyboval stín. Co dělala?

Zesílil hlasitost reproduktoru a uvědomil si, že slyší tekoucí vodu. Chystala si koupel? Teď?

Instinktivně vycítil, že to musí být nějaká hra. Jako když se pro něj s nepřítomným pohledem a lehce pootevřenými rty svlékala. Šílel z toho.

Jaký to ale mělo smysl, když ji neviděl? Rozčileně pootočil vlastním monitorem. S kamerou v jejím pokoji to ale samozřejmě ani nehnulo. Stále viděl jen prázdnou židli a za ní stěnu s kouskem závěsu na jedné straně a panty vstupních dveří na druhé.

Zvuk tekoucí vody zeslábl a ustal a pak bylo slyšet další pohyb a klouzání mokrého těla v akrylátové vaně.

Aidan si povzdechl. Zoe se opravdu bude koupat, zatímco on tady bude sedět a čekat.

Napadlo ho, že by na protest zavěsil. Ale jestli bude během chvílky hotová, mohl by mu uniknout pohled na její mokré nahé tělo. Nebo na prsa ledabyle zahalená ručníkem, až by se nahnula ke kameře a klikla myší.

Z nitra domu se ozval další zvuk, a i když zazněl z horního patra, na chvíli se s pohledem upřeným na stěnu zaposlouchal. Zjistil, že to nic nebylo, a brzy se zase uvolnil. Dnes večer byl zvláště nervózní.

A pak uslyšel klapnutí. Na obrazovce uviděl pohyb a došlo mu, že to jsou dveře Zoeina bytu. Hýbaly se, viděl, jak se hrana s panty otáčela dovnitř.

Přepadla ho čirá hrůza. Pozvala si domů jiného muže? Pustila někoho dovnitř, aby ji pozoroval při koupeli, aby se jí snad i dotýkal, zatímco on se na to bude muset dívat?

Čekal, že uslyší, jak se nově příchozí ohlásí, ale dveře se zavřely takřka neslyšně a žádný pozdrav se neozval. Ani nic jiného. Natáhl se a zesílil reproduktor ještě víc, skoro proti své vůli. Slyšel tiché zurčení a šplouchání vody, jak se Zoe pohybovala ve vaně. Musel nastražit uši, aby zachytil takřka neslyšné kroky. Ten, kdo vešel do bytu, nyní přecházel místnost.

Za chvílku uslyšel, jak se Zoe ve vaně náhle pohnula a překvapeně zvýšila hlas.

„Co... Ježíši. Co tady děláš?“ A pak se ozvalo něco, co znělo skoro jako smích, ale takový vystrašený. „Hele, promiň... Fakt mě to mrzí...“

Ozvalo se dvojí cvaknutí a šplouchání vody ustalo. Ten, kdo přišel, zavřel dveře do koupelny. Zamkl je.

Srdce mu už zase zběsile bušilo. Kdo to vešel? Kdo se s ní sakra zamkl v koupelně?

A pak se ozvaly další zvuky. Nezaměnitelné zvuky zápasu. Zoein tlumený hlas zněl chraplavě a zoufale.

Potom se náhle rozhostilo ticho. Naprosté ticho.

Jeho strach se změnil. Něco je špatně, hodně špatně.

Musí něco udělat. Musí jí pomoci. Proboha, co když už je pozdě?

Šmátral po stole, dokud nenašel telefon. Už skoro vytočil tři devítky, když mu došlo, co by to znamenalo. Zarazil se. Uměl si to představit: telefonní hovor, vyšetřování, musel by na policii. Všechno by nakonec vyšlo najevo a jemu by se zhroutil život.

A pak znovu uslyšel dvojí cvaknutí a dveře koupelny se otevřely. Stejně tlumené pravidelné kroky a potom chvíli ticho. Šustění, kterému nerozuměl. Silou vůle se dotýčeného snažil přimět, aby vešel do záběru. Aby se ukázal. Okamžik nato znovu uslyšel kroky a vstupní dveře se pohnuly. Osoba, kterou nikdy neviděl, opustila byt a dveře se zavřely.

1

Jonah to málem nechal být. Ten hovor. Hlášení. Málem to nechal být.

Později se sám sebe ptal, co by se stalo, kdyby to opravdu udělal. Takhle to při uzavírání případů chodí. Člověk hledá chyby i to, co se podařilo. Co udělal dobře. Sám sebe se ptá, jak chyby i úspěchy ovlivnily vyšetřování, a v tomhle případě visel největší otazník nad nahlášením vraždy, které skoro nechal být. Uvažoval, jestli by se něco změnilo, kdyby se rozhodl jednat dřív, a co by se stalo, kdyby neudělal nic.

Je možné, že by se nezměnilo vůbec nic. Možná že by sled událostí neúprosně dospěl ke stejnému závěru. Ale taky je možné, že by se změnilo úplně všechno.

O nahlášeném útoku se dozvěděl až na samém konci útrpné páteční dopolední porady o aktivních případech, která byla o to horší, že se jí neúčastnil vrchní komisař Wilkinson. Bez jeho vedení totiž schůze sklouzla k nesouvislému babrání se v detailech. Bylo to úmorně nudné.

Konečně se dostali k přidělování nových případů a Jonah sledoval, jak si Yvonne Heerdenová, jeho akční kolegyně z uniformované policie, bere tři krádeže a jednu dopravní nehodu.

„Máme tu ještě jedno neověřené ohlášení vraždy,“ pokračovala Heerdenová. „Tady je přepis,“ oznámila Jonahovi, „ale řekla bych, že z toho nic nebude, takže si to klidně vezmeme. Dotyčný tvrdil, že jeho přítelkyni někdo zavraždil, zatímco si spolu volali

přes Skype, ale vraha prý neviděl. Když se ho zeptali na jméno a další údaje, zavěsil. Na ústředně ji zkoušeli vyhledat, ale nikoho s takovým jménem online nenašli.“

Jonah si přepis zběžně přečetl a všiml si jména Zoe Swarde-deenová.

Chci... Moji přítelkyni někdo zavraždil... četl.

Heerdenová měla nejspíš pravdu. Tohle bude pravděpodobně vyžadovat jen obyčejnou administrativu. Zkontrolovat seznam pohřešovaných. Vyzkoušet pár obměn jména.

„Souhlas?“ zeptala se Heerdenová, zatímco pokračoval ve čtení.

Ve způsobu, jakým se volající vyjadřoval, bylo něco, kvůli čemu Jonah zaváhal. Něco, co ho znepokojilo.

Uvědomoval si ale, že Heerdenová čeká na odpověď, a spoléhal na ni, že to se svým týmem prověří. Ten jeho měl práce až nad hlavu se složitým vyšetřováním případu vydírání a na nic, co nebylo nezbytně nutné, mu nezbyval čas.

„Jasně,“ souhlasil. „Kdyby z toho něco bylo, dej mi vědět.“

Porada pokračovala zprávou o hromadné dopravní nehodě s několika mrtvými, kterou měl pravděpodobně na svědomí řidič kamionu telefonující za jízdy. Jonah byl rád, že se ho to netýká. Tyhle případy člověka vždycky vyděsí. Přinutí ho začít spontánně obvolávat všechny své blízké. Život se zdá nesmírně křehký a svět vypadá jako nepřívětivé místo řízené náhodou.

A právě kvůli těmhle myšlenkám zapomněl na své znepokojení ze zvláštního, anonymního ohlášení vraždy.

Aidan měl spoustu práce. Tři studenti mu odevzdali esej a čekala ho hromada papírování, ale nepodařilo se mu přečíst ani řádek. Otevíral e-mail za e-mailem, ale přes bušení srdce a hučení v uších jim vůbec nerozuměl. Neviděl před sebou slova, jen pomalé otevírání a zavírání dveří, znovu a znovu, pořád dokola.

Nejhorší byla nevědomost. Točil se v kruhu, přesvědčoval se, že to celé bylo jen nějaké divné nedorozumění nebo sen, a pak si vzpomněl, že Zoe už z koupelny nevyšla. Ne když se díval. Hluboko uvnitř věděl, že zoufale potřebuje pomoc a té že se jí možná už nedostane.

Sotva se vzbudil, pustil se do pročesávání zpráv a sociálních sítí, jestli o té události nenajde nějakou zmínku. Kontroloval je v pravidelných intervalech znovu a znovu, ale o žádné vraždě ani násilném činu v Southamptonu nikde nic. Žádná zmínka o útoku na mladou ženu. Vůbec nic.

Samozřejmě existoval způsob, jak něco zjistit, jen kdyby si na to troufl. Mohl znovu zavolat na policii. A až by se ho tentokrát zeptali na jméno a adresu, mohl by jim je dát.

Včera v noci to málem udělal. Přepojili ho na policejní operátorku. Slyšel, jak zapisuje všechno, co řekl, jak mění jeho výpověď v data. Když jí vysvětloval, že nezná číslo předplaceného telefonu, ze kterého volá, protože je to rezervní telefon ze šuplíku, zapsala to. A zaznamenala i to, jak se pokoušel oznámit, že jeho přítelkyni asi někdo zavraždil.

Úplně na konci hovoru se ho zeptala na jméno. Rozhostilo se dlouhé napjaté ticho, jak balancoval na hraně rozhodnutí, že jí ho řekne. A pak zvenku uslyšel prásknutí dveří od auta.

Ukončil hovor a celý zhroucený a nervózní se zaposlouchal, co uslyší dál. Snažil se sám sebe přesvědčit, že se nemá čeho bát, ale věděl, že to není pravda. Měl dost důvodů se bát. Zoe někdo zavraždil před jeho zraky. Pravda se drala na povrch.

To nemůže dopustit. Mohl by přijít o všechno. Všechno.

Uvažoval, jestli Skype nezavřít a nezbavit se toho záběru. Jenže tohle byl jediný způsob, jak se o Zoe něco dozvědět. Čekat, jestli se u ní v bytě objeví policie.

Minula půlnoc a on jenom kmitl pohledem po obrazovce doprava dolů. Kde ti policajti sakra jsou?

Nic se nestalo až do dvou hodin a čtyřiceti minut, kdy program nakonec v návalu zoufalství zavřel a šel si lehnout.

Nyní uplynulo od chvíle, kdy viděl, jak se dveře do Zoeina bytu otevřely, jedenáct hodin. Jedenáct hodin a žádná známka, zpráva ani informace na internetu.

Pořád mohl na policii zavolat znovu. Mohl to absolvovat ještě jednou a sdělit jim, kdo je.

Ale pokaždé, když na to pomyslel, mu na kůži vyrazil studený pot. Vědomí, že to nemůže riskovat, ho vnitřně drtilo. Cítil to v břiše a na bedrech a nemohl kvůli tomu klidně sedět.

Zoe, snažil se ji přimět, aby mu zatelefonovala. Zoe, prosím tě. Zavolej, sakra.

Jonah prošel světlým a moderním prostorem kriminálky a přistoupil k Domnallovi O'Malleymu, jedinému členu týmu, který byl na dohled.

„To seš tady opravdu první?“ zeptal se nevěřičně.

„Ježiši, to ne,“ odpověděl O'Malley a celou svou těžkou vahou se opřel do opěradla židle. „Jsem tady asi pět minut. Juliette přišla chvíli po sedmý. Ale Ben se prý trochu zpozdí.“

„Ben že se *zpozdí*?“

„Jo,“ přitakal O'Malley. „Taky mě to zarazilo. Možná si konečně našel ženskou a moc se nevyspal.“

„Ale je to Ben,“ namítl Jonah. „Ten spánek nepotřebuje.“

„Jo, to je vlastně fakt. No, ať už jde o cokoli, dám mu to pěkně sežrat.“

Jonah se zazubil, odešel do kanceláře a nechal za sebou otevřené dveře. V rychlosti vytáhl z kapsy mobil, říkal si, jestli mu dneska napíše Jojo, nebo je zase v někde pustině bez signálu.

Jejich komunikace byla bezpochyby světlým bodem jeho dní. Jojo in humor a škádlení, při kterém si nebrala servítky, mu uměly vyčarovat úsměv na tváři ještě dlouho po přečtení. Bylo to nesmírně osvěžující. Tolik měsíců se soužil kvůli Michelle, své poslední expřítelkyni. Už si myslel, že mu bude chybět po zbytek života.

Když se mu do života zničehonic vrátila Jojo, která se mu líbila už v pubertě, všechno se změnilo. Dohodli se, že se nebudou vídat, než se uzavře vyšetřování, které se týkalo i jí. A pak se Jojo rozhodla přečkat opravy svého domu na cestách. Vzhledem k tomu, že vyšetřování vraždy poznamenalo okruh jejích přátel, bylo přirozené, že potřebovala prostor. Ale i tak trochu zabořelo, když mu oznámila, že jede pryč.

Teď byla v Namibii, postupně objížděla několik úžasných lezeckých oblastí na míle vzdálených civilizací. Jonah by měl být nervózní, že je sama tam někde v divočině, ale z nějakého důvodu nebyl. Možná to mělo co do činění s tím, jak byla vždycky ukrutně schopná nebo že přežila i nebezpečný pokus o vraždu.

Dneska mu od ní ale žádná zpráva nepřišla. Odložil telefon, zapnul počítač a přihlásil se. Do databáze přibylo několik dalších souborů k tomu vydírání, ale vnímal je jen mlhavě. Z nějakého důvodu mu hlavou neustále běžela slova: *Prosím, pomozte jí. Možná ještě žije.*

Hansonová si na autopilota uvařila kávu. Dnes ráno ji vlastně ani nepotřebovala. Cítila v kostech, že má na dosah něco průlomového, a byla vzhůru už před šestou. Hlavou se jí honily myšlenky týkající se plateb na různé účty, o kterých si byla jistá, že souvisejí s jejím případem. Nesmírně si to užívala.

Bylo zvláštní uvědomit si, že ji finanční stránka věci skoro minula. Tohle byla spíš Benova parketa. Lightman byl puntičkář,

nejpečlivější z celého týmu a rozhodně měl nejlepší paměť. Teď ale zrovna řešil něco jiného a jí se zdálo, že je načas do toho vstoupit.

Překvapilo ji, že Lightmanův stůl byl ráno opuštěný. Za celé čtyři měsíce, co s ním pracovala, nezažila, že by se opozdil, a těžko si dokázala představit, že by se mu neplánovaně něco přihodilo. Když už ale uvažovala, že se na to zeptá O'Malleyho, uviděla Lightmana, jako vždy úplně klidného, ve dveřích kriminálního oddělení.

„A hele, Ben je tady,“ nasadil O'Malley široký úsměv. „Co se stalo? Snad jsi nezaspal?“

Lightman se mírně pousmál a odložil si na stůl klíče od auta. „Musel jsem jenom něco zařídit.“

„Á,“ pokýval O'Malley významně hlavou. „Takže nějaká ženská? Nenechala tě vyspat nebo tě nechtěla vůbec pustit?“

Lightman se zasmál a zavrtěl hlavou, ale neřekl nic, jen si sundal kabát a usadil se na židli.

Aidan se přistihl, že místo přípravy na přednášku hledá na Googlu southamptonskou policii. Southampton spadá pod policii z Hampshiru, dočetl se, a ta měla vlastní web. Proklikal se na něj, i když těžko říct, co hledal. Pochyboval, že by zveřejňovali podrobnosti o případech nebo seznamy domů, do kterých se vydali zachránit raněné ženy.

Nic takového tam samozřejmě nebylo. Místo toho se návštěvníkům webu zobrazilo několik velkých polí s odkazy a on se rozhodl kliknout na sekci nabízející pomoc a rady. Nic relevantního tam ale nenašel.

Vrátil se na hlavní stránku a pohled mu padl na možnost ohlásit trestný čin online. Jestli southamptonská policie nevzala jeho telefonát vážně, možná by to mohl zkusit takhle.

Když zjistil, že do prvního políčka má vepsat poštovní směrovací číslo místa, kde k trestnému činu došlo, chtěl praštit hlavou o stůl. Nedalo se tam napsat „PŠČ do prdele neznám“. Mohl ale zadat „Southampton“ a kliknout na „Další“.

Vyplnil podrobnosti o trestném činu a pak měl napsat svou e-mailovou adresu nebo telefonní číslo. Připadalo mu, že když tam teď zadá Zoein e-mail, není to žádná zrada, a doufal, že nebudou ztrácet čas snahou kontaktovat ji, než se tím začnou zabývat.

A pak formulář odeslal, ale ani trochu se mu neulevilo. Necítil vůbec nic a Zoe přitom mohla právě umírat. Možná už byla mrtvá.

Takové myšlenky si nemohl připouštět, ale tím, že tu možnost popíral, mu bylo ještě hůř. Udělal aspoň něco. Nenechal ji tam jen tak.

Kolem třetí odpoledne Jonah dokončil hlášení o případu vydírání a v myšlenkách se vrátil k rannímu briefingu. Byl zvědavý, jestli tým Heerdenové prověřil to neobyčejné ohlášení vraždy.

Našel případ v databázi a dočetl se, že konstábl z jejího týmu se pokusil potenciální oběť identifikovat. Žádnou Zoe Swardeenovou ale nikde ve Velké Británii nenašli a ten den nebyla nahlášena ani žádná pohřešovaná osoba. Konstábl navrhoval uzavření případu.

Jonah si mírně nespokojeně povzdechl a uvažoval, proč konstábl nezkusil i jiné varianty jména a taky proč jemu samému na tom tolik záleží.

Prosím, pomozte jí. Možná ještě žije...

Uvědomil si, že si představuje, jak zoufalý musel ten hlas být, a rozhodl se, že si pustí originální nahrávku. Trvala jen minutu.

Otevřít soubor a přehrát ho bylo snadné. Zahřímal hlas operátorky a Jonah rychle ztlumil hlasitost. A stejně rychle ji pak zase zesílil, když začal mluvit volající. Sotva šeptal.

Jak poslouchal, postupně mu na krku a pažích naskočila husí kůže. Takové hovory už slyšel, většinou jako důkazní materiál v soudní síni. Snaha mluvit potichu a napjatý strach ozývající se v hlase mu připomínaly oběti domácího násilí ukrývající se před partnerem.

Znervózňovalo ho slyšet to od někoho, kdo údajně jen něco viděl přes webkameru.

„Byli jsme oba online. Neviděl jsem, co se děje, ale slyšel jsem to. A někdo vešel k ní do bytu...“

Hovor skončil chvíli poté, co se operátorka zeptala volajícího na jméno. Jonah naslouchal tlumenému hluku, který předcházelo přerušování spojení, a pak seděl a hleděl na obrazovku.

Zůstal tak ještě chvíli, než se v databázi s veselým cinknutím objevil další soubor. Ohlášení trestného činu zadané dopoledne přes online systém, o kterém operátor usoudil, že by se mohlo vztahovat ke stejnému případu.

Jonah ho rychle otevřel a přečetl si zprávu podobnou té hlasové. Jméno ženy bylo tentokrát napsáno jako Zoe Swardadineová.

Zadal tuto novou verzi do Googlu a vyjela mu řada fotek mladé ženy s tmavě hnědou pletí a tmavými kudrnatými vlasy, a když na jednu z nich klikl, dostal se zřejmě na její web. Byla to obyčejná stránka ve WordPressu o southamptonské umělkyni, která malovala stylizované postavy na zlověstných pozadích. Dole na stránce bylo telefonní číslo, což mu připadalo poněkud důvěřivé. Možná ale na Zoeiny stránky moc lidí nechodilo.

Zavolał jí z pevné linky. Telefon osmkrát zazvonil a pak se ozval klasický záznamník oznamující, že volaný je zaneprázdňen a můžete zanechat zprávu.

Uvolňným tónem nadiktoval číslo na stanici a na svůj mobil a požádal ji, aby mu zavolala zpátky, potom zavěsil, ale cítil stále větší naléhavost.

Docela rychle našel Zoeina otce. Martin Swardadine byl investiční bankéř ve firmě Knight and Maynooth. Nahoře na stránce se vyjímal jeho zastrašující portrét vyfocený ze strany tak, že zdůrazňoval Martinovu silnou čelist. Pod fotkou byl jeho životopis. V posledním odstavci se uvádělo, že je ženatý s výjimečnou lékařkou a jejich dcera je nadějná umělkyně.

V telefonu Martin Jonaha pozdravil takovým nenuceně rázným způsobem, takže to znělo, jako by se právě odtrhl od něčeho hodně důležitého. Radostně důležitého, něčeho, co hodně bohatým lidem vydělává ještě víc peněz.

„Tady vrchní inspektor Jonah Sheens, policie Hampshire. Jen jsme se chtěli zeptat na vaši dceru. Její kamarád si o ni dělá starost.“

„Zeptat se na... Zoe?“ malé škobrtnutí v dokonalém projevu.

„Ano,“ přitakal Jonah. „Chtěl jsem se zeptat, jestli jste dnes byli v kontaktu.“

„Dnes — dneska ne,“ odpověděl Zoein otec. „Byli jsme spolu ale na obědě někdy... začátkem týdne. Možná mi potom psala. Počkejte.“

Ozvalo se zašumění, jak Martin nejspíš kontroloval historii zpráv.

„Mám tu od ní zprávu ze včerejšího večera.“

„Děkuju,“ zareagoval Jonah. „V kolik hodin vám psala?“

„V osm dvacet.“ Martin se na chvílku odmlčel, a když znovu promluvil, jeho hlas zněl jinak.

„Máme si dělat starosti?“

„Jeden přítel se ji pokoušel kontaktovat a nepodařilo se mu to,“ vysvětloval Jonah. „Možná o nic nejde. Často to tak bývá. Nemohl byste ale zavolat někomu z jejích přátel? Nebo její matce?“

„Dobře. Zkusím... Poptám se.“

Jonah mu dal číslo na centrálu a zavěsil. Pečlivěji si přečetl druhé ohlášení. Ať ho poslal kdokoli, nenechal na sebe žádný

kontakt. V e-mailové adrese stálo „zwardadine@soton.ac.uk“, což ho zneklidňovalo. Žádné telefonní číslo a jako adresa činu jen Southampton.

Martin Swardadine telefonoval za sedm minut s tím, že s ní nikdo nemluvil, a za dalších deset minut už byl Jonah venku a rychle ujížděl k Zoeinu bytu.

Angeline se nemohla přestat třást. Začalo to tím policejním autem. Do té doby strach neměla. Celé to vypadalo jenom jako taková nepříjemnost, prostě musela sednout na kolo a zajet tam v tom studeném protivětru, třebaže byla unavená a tlačily ji termíny. Taky se jí nepodařilo najít žádné světlo na kolo, které by nemělo vybitou baterku, a venku bylo šero už o půl třetí a nejspíš se brzy setmí. Většinu cesty byla našťvaná.

Policejní auto ale nějak všechno změnilo. Detektiva, se kterým mluvila, si představovala jako obyčejného člověka, ne jako někoho v uniformě. Zněl tak klidně. Vysvětlil jí, že potřebuje, aby do Zoeina bytu pustila pár policistů. Že musejí Zoe zkontrolovat. Že on za chvíli přijede taky a ověří, že je všechno v pořádku.

Vlastně byl tak klidný, že jí to vůbec neznepokojilo. Ale teď, tváří v tvář policejnímu autu a policistce a policistovi v uniformě, se jí najednou udělalo zle od strachu.

Kývla na ně a dotlačila kolo ke zdi u hlavního vchodu. Pokusila se je zamknout. Ruce se jí křečovitě třásly a podařilo se jí to až napotřetí.

„Vy jste Angeline?“ zeptal se vysoký mohutný policista. Pomyslela si, že mu černá uniforma nesluší. Ve vyztužené vestě s nadiťmi kapsami vypadal v pase ještě silnější, než byl.

„Ano,“ odpověděla. A pak v návalu strachu vyhrkla: „Vy jste ještě nebyli vevnitř, že ne?“